

РЕШЕНИЕ

№ 227

гр. К., 14.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЪРДЖАЛИ, II СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Невена К. Калинова

при участието на секретаря Росица П. Петрова
като разгледа докладваното от Невена К. Калинова Гражданско дело № 20215140100757 по описа за 2021 година

Делото е образувано по предявени от П. М. А. от гр.К., чрез упълномощен адвокат, осъдителни искове за обезщетение за неимуществени вреди от 39 000 лв. и за обезщетение за имуществени вреди от 6 100.82 лв. от претърпяна на 04.12.2017г. трудова злополука, към която полага труд по трудов договор на длъжност „шофьор“ при ответника „С.“ ЕООД, с ЕИК *****, гр.К., като върху обезщетенията ищецът претендира законна лихва от деня на трудовата злополука. Исковете са подсъдни на районен съд като първа инстанция съгласно чл. 104 т.4, предл.3-то /от изключенията/ ГПК, вр. чл.103 от ГПК, тъй като предмет на делото е трудов спор, за отговорност на ответника като работодател и длъжник в материалното правоотношение, уредено в чл.200, ал.1 от КТ, да обезщети имуществено неимуществените и имуществените вреди на пострадал работник или служител по причина трудова злополука.

В исковата молба се твърди, че на 04.12.2017г. ищецът работи при ответника по трудов договор на длъжност „шофьор“ и при управление на служебен автомобил, собственост на ответника, на път III - 804-10 км, друг автомобил навлиза в лентата за насрещно движение и блъска управлявания от ищеца автомобил. Непосредствено след ПТП-то ищецът е настанен в спешния сектор на „УМБАЛ Св.Георги“ ЕАД гр.Пловдив, в тежко състояние с множество фрактури по цялото тяло.Така претърпяната злополука е призната за трудова на основание чл.55, ал.1 от КСО, с разпореждане от 14.12.2017г. на ТП - НОИ-Кърджали.Твърди се още, че з а настъпилото ПТП е образувано досъдебно производство в РУП – Асеновград, в хода на което със заключение на СМЕ са установени причинените на ищеца травматични увреждания, описани подробно в исковата молба, като счупванията на левите голяма и малка пищялни кости, на кост в

основата на първи пръст на лявото ходило и изкълчването на лявата капачка са довели до трайно затрудняване на движенията на левия долен крайник за срок по-голям от един месец; счупването на дясната капачка е довело до трайно затрудняване на движенията на десния долен крайник за срок по-голям от един месец; контузиите на главата и на тялото са довели до разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и 129 от НК, а останалите травматични увреждания са причинили болки и страдания, и всички те са в пряка причинно-следствена връзка с ПТП-то, като посочените увреждания са обективирани и в Епикризи, издадени от горепосочената УМБАЛ, както и в болнични листове, медицинска документация и решения на ТЕЛК.Твърди се, че освен проведеното болнично лечение, ищецът е продължил същото в домашна обстановка за над 1 година, обгрижван от семейството си, след който период започнал придвижване с помощни средства - патерици, с последвал дълъг възстановителен период с проведени рехабилитации и физиотерапии, като с оглед характера на уврежданията на долните крайници ищецът не можел да упражнява професията си. Твърди се и преживян сериозен психически стрес от самото произшествие. Претендираните имуществени вреди се основават на заплатени от ищеца парични средства за остеосинтезни и други плаки, за лекарства, за потребителски такси, за пакет за рехабилитация и медицински процедури. В съдебно заседание ищецът не се явява и не се представлява, поддържа иска с писмена молба чрез адвокат пълномощник.

В срока за отговор по чл.131 от ГПК ответникът оспорва предявения иск като неоснователен. На първо място го оспорва поради това, че искът е погасен по давност съгласно разпоредбата на чл.358, ал.1, т.3 от КТ и на следващо място, че не са установени предпоставките за претенциите по чл.200 от КТ за имуществени и неимуществени вреди, като оспорва вида, характера и интензитета на релевираните в исковата молба травматични увреждания, болки и страдания, както и причинната им връзка с процесната трудова злополука, в частност размера на претендираното от ищеца обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, като прекомерен. Наред с това прави възражение за съпричиняване на процесната трудова злополука от ищеца, за което излага подробни съображения и конкретно, че ищецът не е спазил правилата за безопасност на движение, което е негово изрично задължение с оглед длъжността, която заема и задълженията му по длъжностна характеристика. Претендира за отхвърляне на иска, в т.ч. като погасен по давност.В съдебно заседание чрез адвокат пълномощник поддържа възраженията срещу иска.

Районният съд като обсъди доказателствата по делото и доводите на страните, приема следното:

Предявените иски са по чл.200, ал.1 от КТ за обезщетение от 39 000лв. за неимуществени вреди и за обезщетение от 6 100.82лв. за имуществени вреди, претърпени вследствие на трудова злополука от 04.12.2017г..

Възраженията на ответника се основават на липса на причинна връзка между злополуката и настъпилите за ищеца вреди, на съпричиняване на злополуката от ищеца и на погасяване по давност на правото на ищеца да претендира обезщетение за вреди от трудова злополука.

От съвкупния анализ на Разпореждане N 5104- 08-18/14.12.2017г., изд. от ТП-Кърджали на НОИ, Декларация за трудова злополука N 1/06.12.2017г., Констативен протокол за ПТП с пострадали лица N 89/2017г., Протокол N 1096/08.12.2017г. за химическа експертиза, препис от лична карта на ищеца, съдебномедицинска експертиза N 438/2018г. по писмени данни по ДП 966/17г. по описа на РУ „Полиция“, гр.Асеновград, Епикриза-КОТ към УМБАЛ „Св.Георги“ ЕАД –Пловдив, Епикриза на Отделение по физиотерапия на МБАЛ „Д-р Атанас Дафовски“ – Кърджали, Епикриза на Отделение по физикална и рехабилитационна медицина на МБАЛ „Д-р Атанас Дафовски“ – Кърджали, Болнични листове от 09.01.2018г., 30.01.2018г., 08.03.2018г., 29.03.2018г., 29.05.2018г., 12.06.2018г., 05.07.2018г., 13.09.2018г., 13.09.2018г., 23.10.2018г., 30.10.2018г., Амбулаторни листове от 30.01.2018г., 08.03.2018г., 29.03.2018г., 26.04.2018г., 29.05.2018г., 12.06.2018г., 05.07.2018г., 13.09.2018г., 23.10.2018г., 30.10.2018г., ЕР на ТЕЛК от 31.05.2018г. на 1- ви състав на ТЕЛК към МБАЛ „Д-р Атанас Дафовски“ – Кърджали, ЕР на ТЕЛК от 03.09.2018г. на 1-ви състав на ТЕЛК към МБАЛ „Д-р Атанас Дафовски“ – Кърджали, фактури от 07.12.2017г., 21.12.2017г., 09.01.2018г., 26.01.2018г., 12.05.2018г., ведно с фискални бонове, фактура от 18.04.2018г., фискален бон от 26.12.2017г., Протокол за извършени услуги по профилактика и рехабилитация от 22.05.2018г., РешениеN 36/11.03.2019г. на РС-Асеновград, Трудов договор N 37/11.06.2017г., длъжностна характеристика, молба от 27.08.2019г., заповед от 01.09.2019г., Трудов договор N 155/02.10.2020г., ., заповед от 06.01.2021г., писмо изх. N 1029-08-1982#1/16.11.2021г. на директора на НОИ–ТП-Кърджали, както и заключението на съдебно медицинска експертиза с вещо лице д-р Н.М., оспорено от ответника, се установяват следните обстоятелства:

На 04.12.2017г. ищецът претърпява трудова злополука, т.к. събитието е признато за такова с разпореждане от 14.12.2017г. на НОИ ТП-Кърджали, влязло в сила на 03.01.2018г. . При трудовата злополука, претърпяна в резултат на ПТП, ищецът получава фрактура на долни крайници, за възстановяването от които увреждания по необходимост първо е подложен на болнично лечение, в периода 04.12.2017г. - 26.12.2017г. с окончателна диагноза Множествени счупвания на подбедрицата, закрито и претърпяна оперативна интервенция – открито наместване на фрактура с вътрешна фиксация, тибия и фибула, с предписано раздвижване в 30-дневен период в леглото, без стъпване на долни крайници; с последващи в периода от 18.01.2018г. до 26.01.2018г. и от 11.04.2018г. до 18.04.2018г. физиотерапевтични лечения - други видове рехабилитационни процедури поради последици от други счупвания на долен крайник и конкретно поради невъзможна самостоятелна походка, с дадени указания за

последваща рехабилитация. В периода от 04.12.2017г. до 28.11.2018г. ищецът е в отпуск по болест поради временна неработоспособност и по причина уврежданията от ПТП-то – множествени счупвания на подбедрицата. Според амбулаторните листове, издадени на ищеца от лекар специалист, невъзможността за самостоятелно придвижване продължава към 03.09.2018г., след което придвижването на ищеца е при условията на щадяща походка поради ограничени и болезнени движения и засилване на болката при минимално физическо натоварване. За остеосинтезни и други плаки ищецът заплаща на 4 400 лв. на 07.12.2017г. и 910 лв. на 21.12.2017г., а за лекарства и медицински материали заплаща 81.42 лв. на 26.12.2017г. За потребителски такси за болнично лечение ищецът заплаща 58 лв. на 09.01.2018г., 46.40 лв. на 26.01.2018г. и 11.60 лв. на 18.04.2018г.. За проведено балнеолечение, в т.ч. услуги по профилактика и рехабилитация, ищецът заплаща на Профилактика, рехабилитация и отдих ЕАД клон Павел баня сумата 201.80 лв., представляваща Пакет НОИ и данък –НОИ. Не се установява да е направен от ищеца паричен разход от 391.60 лв. по Протокол за извършени услуги по профилактика и рехабилитация от 22.05.2018г., като протоколът е издаден на ищеца като ползвател на посочените в него услуги, за установяване на обстоятелствата за същите пред ТП-НОИ-Кърджали и за които услуги ищецът е заплатил предварително само сумата от 201.80 лв. на 12.05.2018г.

Според заключението на съдебно медицинската експертиза с вещо лице д-р Н.М. и изслушването на вещото лице в съдебно заседание, телесните увреждания, причинени на ищеца в резултат на ПТП-то от 04.12.2017г., представляват счупвания на левите голяма и малка пищялни кости, наложили болнично и оперативно лечение и наблюдение, счупване в основата на първи пръст на лявото ходило, изкълчване на лявата колянна капачка, счупване на дясната колянна капачка, разкъсно-контузни рани на левия горен и левия долен крайник, контузия на главата и тялото, като е налице причинно-следствена връзка между претърпяното от ищеца ПТП и причинените му травматични увреждания, като счупването на дясната колянна капачка е довело до трайно затрудняване на движението на десния крак за повече от един месец, останалите счупвания и изкълчване са довели до трайно затрудняване на движението на левия крак за повече от един месец, а контузията на главата и тялото, както и разкъсно-контузните рани са довели до разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК. Десет месеца след травмата ищецът не е можел да се придвижва самостоятелно, а понастоящем при продължителен изправен строеж, ходене на по-дълги разстояния, неблагоприятни атмосферни условия, е възможно да изпитва болка с по-малък интензитет в левите подбедрица и коляно и няма възникнали нови увреждания, които да са резултат от ПТП-то, т.е. вещото лице не е установило екцес на същите.

Разпоредването за признаване на злополуката от 04.12.2017г. не е оспорено и е влязло в сила на 03.01.2018г., поради което злополуката е трудова- настъпила е по

време на извършената работа по трудово правоотношение между страните, по което ищецът изпълнява длъжността „шофьор“, по които обстоятелства страните не спорят. В резултат на трудовата злополука ищецът претърпява описаните увреждания на здравето, както и за възстановяване на същите прави паричните разходи, описани по-горе, като доказателства, опровергаващи причината връзка на така посочените вреди на здравето и на имуществото на ищеца не са налични. Механизмът на настъпване на злополуката е установен с Решение N 36/11.03.2019г. по НАХД N 130/2019г. на РС-Асеновград, с което причинителят на ПТП-то, другият участник в същото – И.М.Г., е признат за виновен, че на 04.12.2017г., нарушавайки правилата за движение –чл.5, ал.1 т.1, чл.8, ал.1, чл.15, ал.1, чл.16, ал.1 т.1, чл.20 ал.1 и ал.2 и чл.21, ал.1 от ЗДвП, е причинил на ищеца П. М. А. две средни телесни повреди, изразяващи се в счупване на левите голяма и малка пищялни кости, счупване в основата на първи пръст на ляво ходило и изкълчване на лявата капачка, които поотделно и в съвкупност са довели до трайно затрудняване на движенията на левия долен крайник и счупване на дясната капачка, довело до трайно затрудняване на десния долен крайник, което е престъпление по чл.343 ал.1 б „б“, вр. чл.342, ал.1 от НК, като деецът е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание „глоба“. Поради това и възражението на ответника, че ищецът допринася/съпричинява вредоносния резултат, е недоказано, по арг. от чл.300 от ГПК. Решението по чл.78А има значението на осъдителна присъда и преклудира спора пред гражданския съд относно деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. В този смисъл Решение N 47/23.07.2012г. по т.д. N 340/2011г. на ВКС, ТК, I т.о, постановено по въпроса „Включва ли се решението по чл.78а от НК в обсега на чл.300 от ГПК“. В случая решението установява и причинените на ищеца средни телесни повреди, защото същите са част от фактическия състав на престъпното деяние по чл.343 ал.1 б „б“, вр. чл.342, ал.1 от НК.Решението не установява престъпното деяние да е съпричинено от другия участник в ПТП-то -ищеца, в частност да е настъпило при условията на независимо съпричиняване от участниците в ПТП-то.

За вреди, произтекли от трудова злополука, отговорност носи работодателят само когато се намира с работника/служителя в трудовоправна връзка, каквато се установява да съществува към деня на трудовата злополука.Работодателят носи отговорност за вредите от трудова злополука щом същата е настъпила при или по повод изпълнение на възложена работа или на друга работа, извършена без нареждане, но в интерес на работодателя. Това, наред с установения механизъм на злополуката, по време на извършване на работата и неоснователност на възраженията на ответника, за липса на причинна връзка между релевантните вреди, чието обезщетяване ищецът претендира и за съпричиняване на злополуката от ищеца, ангажира имуществената отговорност на ответника по чл.200, ал.1 от КТ, в качеството му на работодател.

Доказаната по делото продължителност на временна неработоспособност на

ищеца за около една година, удостовереното му здравословно състояние в медицинската документация и продължителността и степента на интензивност на болките и страданията от настъпилото увреждане на здравето на ищеца, с невъзможност за самостоятелно придвижване за десет месеца, с последващо придвижване при щадяща походка, при липса на установени обстоятелства за необичаен ход на оздравителния процес, обуславят дължимост от работодателя на обезщетение за претърпените от ищеца по причина трудовата злополука неимуществени вреди, а също и на обезщетение за претърпените от ищеца имуществени вреди, които с оглед доказателствата за парични разходи за болнично лечение, лекарства, профилактика и рехабилитация, съдът приема за доказани както по основание, така и по размер, тъй като се намират в пряка и непосредствено причинно-следствена връзка с трудовата злополука и не биха били направени, ако не беше същата, изключая недоказаната направа на разхода от 391.60 лв..

Съобразно трайно установената практика на съдилищата, справедливото обезщетяване на неимуществените вреди изисква определяне на паричния еквивалент на претърпените болки, страдания и морални вреди, които се преценяват с оглед конкретните обстоятелства. При определяне размера на неимуществените вреди следва да се вземат под внимание всички обстоятелства, които обуславят тези вреди - в случая това е характерът на увреждането-трайно по степен затрудняване на двигателните умения на ищеца за период от 10 месеца, без същият да допринася за настъпването им, период на възстановяване на ищеца - близо година, с обичаен ход на оздравителния процес и без усложнения, причинените физически болки и морални страдания за период от близо година и прогнозата за в бъдеще- благоприятна с възстановено физическо здраве и работоспособност. Следва да се отчете несъмнено изпитвания от ищеца дискомфорт през периода на обездвижване от невъзможността да се обслужва в ежедневните си дейности без чужда помощ, което следва несъмнено от доказателствата по делото, както и възрастта му към злополуката - 38 години, в активна възраст, с изградени навици и социални контакти, които за периода на временна неработоспособност не са осъществявани пълноценно.

Преценявайки установените по делото обстоятелства и на основание чл.52 от ЗЗД и ППВС N 4/68г, както и задължителната по чл.290 от ГПК практика на ВКС/Решение N 86/06.06.2017г. на ВКС по гр.д. N 3856/2016г., Шг.о., ГК, Решение N 38/13.03.2013г. на ВКС по гр.д. N 323/2012г., Шг.о., ГК и др./, съдът приема, че за справедливо обезщетяване на причинените на ищеца болки и страдания е достатъчно обезщетение от 39 000 лв..

Съгласно Решение N 719/10.11.200г. на ВКС по гр.д. N 2898/2008г., I г.о., ГК, отговорността на работодателя може да бъде намалена по реда на чл.201, ал.2 от КТ само в изключителни случаи, а именно само когато пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност /съзнавана непредпазливост/,

т.е. извършил е определени действия в нарушение на установените от работодателя правила за безопасност на труда, предвиждайки възможността от настъпване на вредоносен резултат, като лекомислено се е надявал да го предотврати, разчитайки на притежаваните знания и умения. В тази хипотеза вината на пострадалия не може да се предполага. Не всяко нарушение на правилата на безопасността на труда мотивира приложението на чл. 201, ал. 2 КТ, а само субективното отношение на пострадалия, довело до осъществяването на грубата небрежност от негова страна като елемент от неговото виновно действие. За да се приеме, че предпоставките на чл. 201, ал. 2 КТ са налице, е необходимо да бъде установено по категоричен начин по делото и в доказателствена тежест на работодателя е, извършването на такива действия от страна на пострадалия и то със съзнанието за възможното настъпване на вредоносните последици и самонадеяното отношение към съществуващата опасност от тяхното настъпване.

Не се установи ищецът при извършване на дейността към настъпване на злополуката да се отклонява от възложената от работодателя дейност, в разрез с правилата за безопасност на труда, при което да действа със съзнанието за евентуално съществуваща опасност от настъпване на определени вредоносни последици, които да се е надявал да предотврати, още повече не се установи каква е допустимо разрешената скорост, с която е следвало ищецът да управлява служебния автомобил към настъпване на ПТП-то, нито каква е скоростта, с която е управлявал същия към този момент. На основание чл.176, ал.3 от ГПК съдът приема, че към ПТП-то ищецът управлява служебния автомобил със скорост над разрешената, тъй като без основателна причина не се яви в открито съдебно заседание, за да даде обяснения по този въпрос, поставен от ответника, но независимо от това приема, че не е доказано, че съпричинява ПТП-то и възражението за това е опровергано от посоченото по-горе съдебно решение по чл.78а от НК. Така не е налице съпричиняване на злополуката от страна на пострадалия под формата на груба небрежност и съответно не е налице основание за намаляване на отговорността на ответника като работодател.

Съгласно трайната съдебна практика позоваването на изтекла погасителна давност в преклузивния срок за отговор на исковата молба е достатъчно, за да се приеме, че съдът е сезиран надлежно с възражение за давност и дължи произнасяне по него. Евентуалната нередовност на възражението, свързана с непълнота или липса на фактически твърдения относно началния момент на давността или приложимия давностен срок, са от значение за преценката на основателността на възражението, но не и за правомощията на съда да разгледа възражението и да се произнесе по него. Определянето на началния момент, от който тече погасителната давност и на приложимата за спорното вземане погасителна давност е част от решаващата правораздавателна дейност на съда. Дори ответникът да е навел фактически твърдения за началния момент на давността и за приложимата давност, съдът не е длъжен да ги

възприеме, а следва да разреши спора за давността въз основа на фактите и доказателствата по делото и закона, който урежда давността /Определение N 17/17.01.2018г. по т.д. N 2046/2017г., ТК, II о., ВКС/. По възражението за давност съдът се произнася само, ако искът е основателен, поради което по възражението на ответника за давностно просрочване на исковете за обезщетения за имуществени и неимуществени вреди по чл.200, ал.1 от КТ, изключая в частта за сумата от 391.60 лв., за която искът за имуществени вреди е недоказан, съдът взе предвид следното:

В решение N 336 от 23.11.2012 г. по гр. дело N 303/12 г. на III г. о., е посочено, че тригодишният давностен срок за погасяване на вземането за обезщетение по чл.200 от КТ за вреди от трудова злополука тече от датата, на която злополуката е призната за трудова. Установяването на трудовата злополука може да става само по надлежния административен ред/по чл.57 и сл. от КСО и Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки - ДВ бр. 6/2000 г./ и е недопустимо установяването ѝ по общия исков ред. Доколкото наличието на влязъл в сила индивидуален административен акт за установяване на трудова злополука е елемент от фактическия състав на имуществената отговорност на работодателя по чл.200 от КТ, следва да се приеме, че началният момент, от който възниква вземането за обезщетение е датата на влизане в сила на този акт, тъй като това е денят, в който правото, предмет на иска е могло да бъде упражнено по смисъла на чл.358, ал.2 т.2 от КТ. В този смисъл са и други решения на ВКС с N 319 от 11.06.10г. по гр.д. N 204/09 г. на III г.о., N 235 от 01.07.13г. по гр.д. 1194/12г. на IV г.о., решение от 18.02.11г. по гр.д. N 374/10 г. на III г.о.

Така изложеното важи за обезщетението за неимуществени вреди от трудова злополука. Обезщетението за имуществени вреди се дължи от момента, от който то е изискуемо, т.е. от момента, от който тези вреди се търпят реално и с оглед разпоредбата на чл.51, ал.1, изр. 1-во от ЗЗД, че обезщетението се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, е налице извод, че обезщетението за имуществени вреди се дължи от така посочения момент/ в този смисъл Решение N 119 от 12.07.2013г. на ВКС по гр. д. N 675/2012г., IV г.о., Решение от 21.01.2008г. на ОС-София по гр.д. N 634/2007, ГИ, N I-ви състав/. Съгласно чл.358, ал.2 т.2 от КТ, вр. чл.358, ал.1 т.3 от КТ тригодишният срок започва да тече от деня, в който правото, предмет на иска, е станало изискуемо или е могло да бъде упражнено. Преди да бъдат направени паричните разходи за лечение и рехабилитация на уврежданията поради трудовата злополука, те не са определени нито по основание, нито по размер, при което и изискуемостта им настъпва след направата им, когато именно настъпва претърпяна вреда в имуществото на пострадалия/чл.358, ал.2 т.2 из.2-ро от КТ/.

Исковете по чл.200, ал.1 от КТ са предявени с постъпване на исковата молба в съда на 28.05.2021г, но исковата молба е изпратена по пощата на 26.05.2021г., от която

дата по арг. от чл.62, ал.2 от ГПК се прекъсва давността по смисъла на чл.116 б „б“ предл.1-во от ЗЗД/ Решение N 182/17.11.2010г. по т.д. N 76/2010г., ТК, II о., ВКС/, ако към същата тя вече не е изтекла.

С оглед началния момент съгласно чл.358, ал.1 т.3 от КТ, вр. чл.358, ал.2 т.2 от КТ, от който е могло да се упражни правото на парично обезщетение за неимуществени вреди по чл.200, ал.1 от КТ, а именно влизане в сила на разпореждането, установяващо по надлежния ред злополуката като трудова, т.е. правопораждащия обезщетението факт, възражението за погасяване на иска за обезщетение за неимуществени вреди е изцяло основателно, тъй като искът за тях е погасен на 12.03.2021г., тъй като в периода от 13.03.2020 до 20.05.2020г. е спряно течението на давностния срок със ЗМДВИП.

Възражението за погасяване на иска за имуществени вреди е частично основателно, за всички парични разходи, направени от ищеца преди 18.03.2021г., за които и с оглед спрения със ЗМДВИП давностен срок, тригодишният срок за принудителното им обезщетяване от ответника е изтекъл съгласно чл.358, ал.2 т.2 предл.1-во от КТ. Съгласно разпоредбата на чл.3, т.2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, за срока от 13.03.2020г. до отмяната на извънредното положение/13.05.2020г./ спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти/ както в първоначалната, така и в изменената редакция на разпоредбата със Закона за изменение и допълнение на ЗМДВИП/ДВ, бр. 34/09.04.2020г./, като с §13, ал.1 от Преходни и заключителните разпоредби към ЗИД на Закон за здравето/ обн.ДВ, бр.44 от 2020г., в сила от 14.05.2020г./ сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по ЗМДВИППП, продължават да текат след изтичането на седем дни от обнародването на този закон, т.е. след изтичането на седем дни от обнародването на 14.05.2020г.. Така давността не е изтекла за потребителска такса за болнично лечение от 11.60 лв., заплатена от ищеца на 18.04.2018г., както и за заплатена на 12.05.2018г. на Профилактика, рехабилитация и отдых ЕАД клон Павел баня Пакет НОИ сума от 201.80 лв., т.е. за сумата общо от 213.40 лв. възражението на ответника за погасяване на иска за имуществени вреди е неоснователно и ответникът следва да се осъди да я заплати на ищеца, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска на 28.05.2021г., в съответствие с чл.212 от КТ, вр. чл. 84, ал.2 от ЗЗД, тъй като вземането за имуществени вреди възниква от направата на паричния разход, но задълженото лице изпада в забава от поканата, която в случая е отправена с исковата молба.

С оглед на горното, ответникът следва да се осъди да заплати на ищеца сумата 213.40 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди от трудова злополука от 04.12.2021г., ведно с посочената законна лихва, като в останалата част –искът за обезщетение за неимуществени вреди от 39 000 лв. и искът за обезщетение за

имуществени вреди, за разликата над сумата 213.40 лв. и до пълния му предявен размер от 6 100.82 лв., се отхвърлят.

Ищецът е освободен от заплащане на държавна такса и разноски по делото на основание чл.83, ал.1 т.1 от ГПК, при което на основание чл.78, ал.6 от ГПК, вр. чл.1 от ТДТГПК в тежест на ответника следва да се възложи държавната такса по делото съразмерно с *уважената* част от иска, възлизаща на 50 лв. по уважената част от иска за обезщетение за имуществени вреди. Заплатеното от бюджетните средства на съда възнаграждение на вещо лице следва да остане в тежест на бюджета на съда, защото същото е за установяване на обстоятелства по отхвърления иск за обезщетение за неимуществени вреди. На основание чл.78, ал.1 от ГПК в тежест на ответника не следва да се възлагат направени от ищеца разноски, тъй като такива не са доказани. На следва в тежест на ищеца да се възлагат претендирани от ответника разноски за адвокатско възнаграждение съразмерно на отхвърлената част от иска, тъй като плащането му е уговорено по банков път, а доказателства за реалното му плащане до приключване на устните състезания по делото не са представени / т.1 от ТР 6/2012 на ОСГТК на ВКС/.

Мотивиран от горното, Районният съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „С.“ ЕООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.К., ул.*****, представлявано от управителя Е.Т.К., да заплати на П. М. А. с ЕГН *****, гр.К., кв.*****, общ.К., обл.К., сумата 213.40 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди от трудова злополука, настъпила на 04.12.2018г., ведно със законната лихва от 28.05.2021г. - дата на предявяване на иска до окончателното му изплащане, като ОТХВЪРЛЯ предявените от П. М. А. с ЕГН *****, гр.К., кв.*****, общ.К., обл.К., срещу „С.“ ЕООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.К., ул.*****, представлявано от управителя Е.Т.К., осъдителни иски по чл.200, ал.1 от КТ за обезщетения от трудова злополука, настъпила на 04.12.2018г., в останалата им част, за обезщетение от 39 000 лв. за неимуществени вреди и за обезщетение за имуществени вреди, за разликата над сумата 213.40 лв. и до пълния му предявен размер от 6 100.82 лв..

ОСЪЖДА „С.“ ЕООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.К., ул.*****, представлявано от управителя Е.Т.К., да заплати по сметка на РС-Кърджали държавна такса от 50 лв., по уважения иск за обезщетение за имуществени вреди.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Кърджалийския окръжен съд в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Кърджали: _____